

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. Варна, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 30 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Николова

при участието на секретаря Анг. Пенчева
като разгледа докладваното от Елена Николова Гражданско дело № 20213110117775 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба вх. №50935/13.12.2021 г., подадена от Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., действаща лично и в качеството на майка и законен представител на Т. М. Ч., ЕГН ***** с адрес: гр. В., с която са предявени иски с правно основание чл. 200 от КТ за осъждане на ответника „АРИЕЛ ФИШ“ ООД, ЕИК 201046700, със седалище и адрес на управление: село Въглен, община Аксаково, област Варненска, п.к. 9157, ул. „Стопански двор“, алтернативен адрес за призоваване: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12, да заплати на Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В., действаща лично и в качеството й на майка и законен представител на Т. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. В. парични суми от по 160000 (сто и шестдесет хиляди) лева на всеки един от тях, представляващи обезщетения за претърпени от тях неимуществени вреди вследствие смъртта на техния съпруг (житейски спътник) и баща - М. Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от 13.08.2021г., ведно със законната лихва върху претендираните главници, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение.

В исковата молба ищецът излага, че през месец август 2021 г. М. Т. Ч., ЕГН *****, работел по трудово правоотношение в „Ариел Фиш“ ООД на длъжност „шофьор лекотоварен автомобил“. На 13.08.2021 г. около 17:25 ч. при изпълнение на трудовите си задължения Ч. претърпял злополука. Управлявайки служебен лекотоварен автомобил марка „Фиат“ модел „Дукато4 с рег. №B8613ТС в посока от с. Тополи към гр. Варна към складовата база на работодателя в с. Въглен, Варненска област, той претърпял пътнотранспортно произшествие на км. 196 от път I-2, в близост

до бетонния възел на „Темпотранс“, при което автомобилът се запалил и изгорял. Вследствие злополуката, Ч. получил увреждания несъвместими с живота, довели до летален изход.

Излага, че с влязло в сила разпореждане №5104-03-188/29.10. 2021 г. на ТП на НОИ-Варна злополуката, станала с М. Т. Ч.а, била приета за трудова на осн. чл. 60, ал. 1 от КСО и същата злополука е трудова по смисъла на чл. 200, ал. 1 КТ.

Ищцата Т. И. живеела с М. Т. Ч. във фактическо съжителство на съпругески начала повече от шест години преди злополуката. Т. Ч. е техен син и наследник по закон на своя баща М. Т. Ч.. В резултат на злополуката ищите изгубили своя най-близък човек - съответно баща и съпруг (житейски спътник). Той бил тяхна морална и материална опора в живота и пример за подражание. Приживе ги свързвала изключително здрава връзка. Същите чрезмерно тъжат за него. Твърдят, че скръбта и мъката им са огромни, а загубата им непрежалима. Загиналият работник бил изцяло отдаден на дома и семейството си - обезпечавал го материално, отглеждал и възпитавал сина си. В дома им царели любов, топлота, хармония и уют. Молителите излагат, че все още не могат да приемат, че този толкова скъп за тях човек си е отишъл така изведнъж, по този толкова нелеп и ужасен начин и не могат да се възстановят от шока. В живота им е настъпила една с нищо незапълнима празнота, която с всеки изминат ден чувстват все по-осезателно. Не могат да свикнат с мисълта, че той не е заедно с тях и повече никога няма да го видят. Болката и страданието им от загубата са огромни, а загубата непрежалима.

Ищцата излага, че по време на инцидента била бременна с второто им дете, което в следствие на претърпения стрес от смъртта на житейския спътник изгубила в шестия месец от бременността.

Сочи, че ищецът Т. Ч. е невръстно дете, което към датата на инцидента е на пет годишна възраст. Той бил изключително привързан към своя баща, но ще трябва да расте лишен от бащината грижа, ласки, внимание и напътствия, няма да може да разчита на неговата морална и материална подкрепа. Загубата на неговия баща се е отразила изключително негативно и ще се чувства все по-осезателно.

Ищцата, в резултат на загубата на съпруга си е претърпяла сериозни смущения и нарушения, както в психична, така и психиатрична сфера. Изпаднала е в депресия, затворила се е в себе си, социална изолация, страда от смущения и нарушения в храненето и съня, сънува кошмари, вечер се стига до неволно скърцане със зъби, не може да спи пълноценно и е налице редукия на топлото. Същата много често и без причина, именно заради стреса, непрестанно плаче и без повод. Загубила плода, с който била бременна.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба. В отговора излага, че счита предявеният от ищеца иск за допустим, но неоснователен, а предявеният от ищцата иск - за недопустим поради липсата на легитимация, в условията на евентуалност - за неоснователен.

Сочи, че кръгът на лицата, които имат право на иск срещу работодателя за обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука или професионално заболяване, когато увреденото здраве на работника или служителя е причина за настъпила смърт, обхваща само наследници по закон на починалия работник или служител и то ако същите са създали трайна и дълбока емоционална връзка с него и е справедливо да бъдат обезщетени за продължителните болки и страдания, понесени поради смъртта на наследодателя, а ищцата Т. Д. не е наследник на пострадалото лице

и няма право на иск. Възразява, че ищцата не само, че не е живяла в едно домакинство с пострадалия, а двамата са били разделени от месеци преди инцидента, през което време не са поддържали никакви контакти.

Оспорва исковете както по основание, така и по размер. Оспорва наличието на трудова злополука, тъй като смъртта на Ч. не е настъпила през време и във връзка или по повод на извършената работа, нито при работа извършена в интерес на предприятието.

Твърди, че пострадалият е допринесъл за настъпване на злополуката, действайки с „груба небрежност“, като се е отклонил от обичайния си маршрут, защото след като е доставил стоките в гр. Провадия е следвало да се върне към базата на фирмата в с. Вълген, където са го очаквали към 14:30 часа на същия ден. Документите му следвало да бъдат проверени от И. Д. П. и работният му ден да приключи в 17:00 часа. Обичайният маршрут за връщане е бил от гр. Провадия към с. Вълген през гр. Варна по автомагистрала Хемус. Обаче вместо да потегли незабавно към с. Вълген, след като е свършил със служебните си задължения в гр. Провадия, пострадалият първо самоволно се отбил в гр. Девня и след това е поел към Варна по път I-2, като навлязъл в затворен за ремонт участък на пътя, надлежно сигнализиран, и в затворения участък около 17:30 часа, след работно време, загубил управлението на автомобила и настъпило ПТП, при което той загива. Счита, че след като ПТП е настъпило извън работно време, без работникът да се е прибрал в базата, и се дължи само и единствено на неговото поведение - на отклоняването от обичайния маршрут и използването на пътен участък, затворен за движение поради ремонт, е налице груба небрежност от страна на работника, поради което отговорността на работодателя следва да се намали с 90% от уважената от съда част от иска.

Оспорва за ищите да са настъпили неимуществени вреди. Оспорва, че за ищцата Т. И. са настъпили описаните в исковата молба душевни страдания и че е била бременна, защото от месеци преди инцидента тя не е живеела с М. Ч. и не само, че двамата не са се намирали във фактическо съжителство, но дори и не са поддържали контакт един с друг. Оспорва, че за ищца Т. Ч. са настъпили описаните в исковата молба неимуществени вреди, тъй като той живее с майка си и липсват данни за изградена силна връзка между сина и бащата.

Счита, че исковете са прекалено завишени по своя размер, което не отговаря на социално икономическата обстановка в страната и на трайната съдебна практика.

В съдебно заседание страните се представляват от процесуални представители, които поддържат процесуалните си позиции, изложени с исковата молба, респ. с отговора.

Съдът, като прецени съобразно чл.12 и чл.235 ГПК поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

След подадена декларация за трудова злополука вх. №5101-03-114 от 18.08.2021 г. на ТП Варна от осигурителя „АРИЕЛ ФИШ“ ООД с Разпореждане №5104-03-188 от 29.10.2021 г. на ТП на НОИ Варна, на основание чл.60, ал.1 от КСО злополуката станала с М. Т. Ч., ЕГН ***** на 13.089.2021 г. е приета за трудова злополука по

чл.55, ал.1 от КСО, като се посочва, че злополуката е станала по време на изпълнение на трудовите задължения като водач на товарен автомобил. Управлявайки служебния лекотоварен автомобил към складовата база на осигурителя М. Ч. претърпял ПТП, вследствие на което получава травматични увреждания, довели до летален изход (л.8). Представено е и досие 119 от „Ариел фиш” ООД с данни за пострадалия, както следва: М. Т. Ч., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. В., дата на постъпване в предприятието 12.03.2021 г., дата на злополуката 13.08.2021 г. в 17:00 часа, на пътя от с. Тополи към Варна, случайно работно място; настъпила е смърт на пострадалия, посочено е, че злополуката е по чл.55, ал.1 от КСО (л.9-10).

Видно от представеното на л.11 от делото Писмо изх. №5104-03-188#2 от 24.11.2021 г. от ТП на НОИ гр. Варна до Т. С. И. като законен представител на Т. М. Ч. е, че Разпореждане вх.№5101-03-114 от 18.08.2021 г. е влязло в законна сила на 18.11.2021 г.

Представен е протокол № вх.№5101-03-18 от 05.10.2021 г. за резултат от извършеното разследване на злополуката, станала на 13.08.2021 г. с М. Ч., в което е прието, че изготвената оценка на риска не удостоверява използване на данни от резултатите от разследване на трудов инцидент с М. Т. Ч. на длъжност „шофьор лекотоварен автомобил” на 13.08.2021 г. с Фиат Дукато с рег. №8613ТС, в нарушение на чл. 11, ал.1, т.6, във вр. чл.10, ал.1, т.7, във вр. с чл.10, ал.2, т.2 от Наредба №5 за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска. Като лица допуснали нарушения е посочен работодателят „Ариел фиш” ООД, който е нарушил чл. 11, ал.1, т.6, във вр. чл.10, ал.1, т.7, във вр. с чл.10, ал.2, т.2 от Наредба №5 за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска, като не са съставени актове за установяване на административно нарушение.

Видно от представения трудов договор №257/11.03.2021 г., същият е сключен между ответника „Ариел фиш” ООД и работника М. Т. Ч., като последният е назначен на длъжност „шофьор на лекотоварен автомобил” при осемчасов работен ден, пет дни в седмицата (л.16).

Представена е и длъжностна характеристика на длъжността „водач на лекотоварен автомобил”, съгласно която водачът на лекотоварния автомобил следва преди излизане на път да извърши преглед на МПС, проверява горивото, охладителната течност, маслото, гумите, състоянието и работата на двигателя, скоростната кутия, кормилното управление, осветлението, спирачките, предния и заден мост, работата на арматурното табло, действието на контролните уреди, наличността и състоянието на инструментите и принадлежностите, закрепването на товара. Работникът получава пътен лист и разписание, в което отбелязва извършените курсове. Шофьорът трябва да знае нормативните актове и вътрешните инструкции, свързани със Закона за движение по пътищата, устройството на МПС и изискванията на

производителя за неговата експлоатация; реда и изискванията за извършване на ремонтни работи на МПС и нормативните изисквания за безопасност на труда при превоз за негова противопожарна безопасност. Длъжностната характеристика е подписна от лицето М. Т. Ч. на 11.03.2021 г. (л.17).

Видно от представеното удостоверение за наследници изх. №АУ0911067ОД от 02.09.2021 г., издадено от район Одесос на Община Варна, М. Т. Ч., неженен, поч. на 13.08.2021 г. е оставил за наследник Т. М. Ч., ЕГН ***** – син, с адрес: гр. В... (л.18).

От представеното на л.19 от делото удостоверение за раждане на Т. М. Ч., ЕГН 646140949 се установява, че същият е рождено дете на починалия М. Т. Ч. и ищцата Т. С. И., ЕГН *****.

От представеното удостоверение за раждане на М. Т. Ч. се установява, че негови родители са Т. А. Ч. – баща и Г. Т. Ч.а – майка (л.20).

Видно от представения Препис – извлечение от Акт за смърт №2292/31.08.2021 г. на М. Т. Ч., ЕГН *****, същият е починал на 13.08.2021 г. (л.22).

Представен е Протокол за ПТП от 13.08.2021 г. с регистриран участник ППС с рег.№В8613ТС, регистрирано на „Ариел фиш“ ООД с водач и М. Т. Ч. с диагноза: починал. Обстоятелства и причини за настъпване на ПТП – в процес на установяване.

Представени са от ищеца следните документи във връзка с доказването на бременността на ищцата Т. И. и нейното прекъсване, а именно: копие от история на бременността и раждането на Т. С. И., копие от направление за хоспитализация, копие от аутопсионен протокол № 2, месец януари 2022 г., копие от епикриза, копие от температурен лист, копие от клинично-лабораторен минимум при изписване от 05.01.2022 г., копие от здравноосигурителен статус към 01.01.2022 г., копие от лист за предоперативна анестезиологична консултация и преценка, копие от анестезиологичен лист, копие от оперативен протокол, три броя копия от ехографски снимки, копие от протокол за ултразвукова диагностика, копие от искане за микробиологично изследване, копие от резултати от микробиологични изследвания, копие от резултати от изследвания, копие от фиш за имунологично изследване, копие от лист за преглед на пациент, копие от триаж анкетна карта Covid-19, копие от анамнеза, копие от общ статус, копие от диагностично-лечебен план, копие от декурзуси, копие от данни при приемането, копие от изследвания, копие от диагностично лечебен план, копие от история на новороденото, копие от искане за хистопатологично изследване, копие от аутопсионен протокол №2, месец януари 2022 г., копие от епикриза, копие от история на новороденото, копие от свидетелство за перинатална смърт (л.125-162). От същите се установява, че ищцата Т. И. е родила мъртво износено дете в 38 гестационна седмица на 02.01.2022 г.

На л. 162 от делото е представен договор за наем от 26.06.2021 г., сключен

между И. Ц. М. и Т. С. И., по силата на който ищцата е наела апартамент – етаж от къща, находящ се на адрес: гр. Варна, ж.к. Кочмар 313. Документът е оспорен от ответника.

На л.164 е приложено Удостоверение рег. №53-00-552 от 23.05.2022 г., издадено от Агенция „Пътна инфраструктура” Областно пътно управление – Варна, от което е видно, че пътен участък при км.196 от път I-2, в близост до бетонов възел на Темпотранс е бил затворен към дата 13.08.2021 г. Съгласно Заповед №РД-11-1233/25.11.2020 на инж. Иван Досев, член на УС на Агенция „Пътна инфраструктура” е въведена организация на движението на път I-2 в участъка от км 176+016 до км 197+836, в съответствие с одобрен проект за временна организация и безопасност на движението (ВОБД) при спазване на изискванията на Наредба №3/16.08.2010 г. за Временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците. Проектът за ВОБД предвижда всички строителни и ремонтни работи да бъдат дълготрайни с отбиване на движението. Вертикалната сигнализация е поставена и приета на 26.11.2020 г. Документът е оспорен от ищеца, като е открито производство по чл. 193-194 от ГПК.

Изискана и приложена е и цялата преписка по трудовата злополука, постъпила с писмо вх. №24274/11.04.2022 г., находящо се на л.166 от делото. В преписката освен представените с исковата молба документи се намират и обяснения на свидетели и управителя на работодателя и съдебно-медицинска консултация по СМЕ №1-108/2021 г., от която се установява, че при взети кръвни проби наличие на алкохол в кръвта от 0,42‰, наличие на 22,2% карбоксиемоглобин, следи от хемолиза. При огледа се установява черепно-мозъчна травма – контузия на мозъка, кръвоизлив под меки мозъчни обвивки; гръдна травма – счупване на първо, второ, трето, четвърто и пето ребро в дясно и трето, четвърто и пето ребро в ляво; изгаряне 90% от кожна повърхност – III-IV степен на глава, тяло и крайници, с овъгляване на меки тъкани и оголване до кости по крайниците; наличие на 22,2% карбоксиемоглобин в кръвта, по-ярко червена кръв, вдишани сажди в дихателните пътища, зацапване със сажди по лицето; оток на мозъка, белите дробове, венозен застой във вътрешните органи. Заключение е, че смъртта на М. Т. Ч. се дължи на контузията на мозъка и кръвоизлива под меките мозъчни обвивки, съчетано с изгаряне на 90% от кожната повърхност от III-IV степен. Изгарянето е получено пожизнено, което се доказва от наличието на 22,2% карбоксиемоглобин в кръвта. Приложен е и правилник за вътрешния трудов ред в „Ариел фиш” ООД.

С писмо вх.№25520 от 14.04.2022 г. от ОП- Варна са представени материалите по ДП №306/2021 г. по описа на ОД на МВР гр. Варна, сектор „Пътна полиция, пр. пр. №7062/2021 г. по описа на ОП – Варна, образувано на 13.08.2021 г. по реда на чл.212, ал.2 от НПК за престъпление по чл. 343, ал.1, б. „в”, във връзка с чл. 342, ал.1 от НК, водено във връзка с настъпило на 13.08.2021 г. ПТП на ГП I-2, км. 196, посока гр.

Варна, при което е загинал М. Т. Ч., ЕГН *****. В протокол от оглед на местопрестъпление от 13.08.2021 г., е посочено, че огледът е започнал в 18:45 часа при отлична видимост и дневна слънчева светлина. Пътната настилка е била суха. Представен е и протокол за оглед на товарен автомобил, Фиат Дукато, с рег. №B8613ТС, от който се установява, че автомобилът е видимо обгорял и деформиран най-вече в предната част. В изготвената в досъдебното производство съдебно-пожаротехническа експертиза, е заключено, че пожарът се дължи на удара на камина, при което са се разхерметизирали тръбопровода и резервоарите с дизелово гориво. Изготвена е и авто-техническа експертиза.

От Районна здравноосигурителна каса – Варна е постъпило писмо, с което са представено извлечение от системата за всички извършени прегледи и лечения по здравна каса, и поставените диагнози, от които не се установява наличието към датата на смъртта на заболяване.

По делото е разпитан свидетелят М. С. М., от показанията на който се установява следното: Август по повод на работата му като шофьор на камион, разтоварил гориво на Хидрострой и като се включвал от отсечката на гробищния парк на Тополи, изчакал колите с предимство и се включил в платното, посока Варна, видял един бус как минава с около 80 км.ч. Включил се в платното за движение две коли след буса. Видял как бусът както си карал, излязъл от платното за движение и се блъснал в едно дърво и се преобърнал. В последния момент възприел стоп светлини. Спрял веднага, бусът се запалил. Свидетелят извадил един пожарогасител и го изпразнил, почти бил изгасил пожара, но отишъл да вземе втория пожарогасител, но нафтата през това време много бързо се запалила, двигателят бил изхвъркнал. Започнал да гаси и с втория пожарогасител, но огънят се разгорял много бързо: от кабината започнали да се чуват викове: „Помощ, помощ“. Не си спомня да е имало забранителни табели. Имало е много автомобили, които се движили и в двете посоки.

По делото е разпитан и свидетелят И. Д. Б., от показанията на който се установява, че когато минавал август месец 2021 г. по пътя към Тополи видял горящия автомобил и спрял. От кабината се чували викове. Изпръскал един пожарогасител, но не могли да се доближат достатъчно. Имало едно момче там, май че бил предният свидетел. Една фадрома дошла и изсипала вода върху автомобила, но и това не помогнало. Точно този ден пътят бил отворен, нямало никакви знаци, ограничаващи движението по пътя. Пътят бил перфектен след ремонт. Преди това е виждал знаци, че е затворен, но този ден знаците ги нямало, пътят бил ремонтиран. Имало движение по пътя и други коли и в двете посоки.

По делото е разпитана и свидетелката Р. М. Г., от които се установява, че е колежка на ищцата Т. И.. Познава и М. Ч., засичат се по разходки с децата. Виждала е М. да я взема от работата, да ѝ носи обяд, понякога сам, понякога с детето, зависи дали е на работа. Винаги са се прегръщали и целували, нормално семейство. Не я е чула да се оплаче, че са се скарали или да са имали някакъв проблем. Имат едно дете Т. и още едно било на път да се роди, но по стечение на обстоятелствата завършило със злополучен край. Детето и бащата били привързани един към друг, обичали се. Понеже Т. била в болница няколко дни преди случая, тъй като имала световъртеж и повръщане. Свидетелката ѝ писала да я пита как е, а тя и отговорила, че е зле и ѝ се

обадила. Казала, че два дни не е успяла да се свърже с М.. Била стресната от ситуацията, че не може да го открие. Разбрала за смъртта на М. от колегата му след като отишла да го попита, дали знае къде е. За ищцата всичко било голяма мъка, станала доста по-затворена, спряла контактите си. След като се върнала от болничен на работа не говорила, не споделяла. Много рядко след загубата на М. я е виждала да се усмихва, а преди това била общителна, усмихната. Преди Т. имала апетит, а сега се хранела оскъдно. Споделяла, че става в четири-пет часа сутринта, доста преди алармата. Т. и М. искали да си купят собствено жилище и да се отделят, тъй като живели при родителите на М. и искали да имат стая за детето, а и чакали второ, но наели квартира, като продължили да търсят собствено жилище. Тъй като работата ѝ е наблизо знае, че пътят към Тополи тази седмица бил отворен. Ищцата и М. не били женени, но живеели заедно на семейни начала при родителите на М. от поне три години. Последно ги видяла заедно може би седмица-две преди инцидента. Т. и М. били близки с родителите на М..

От показанията на свидетелката **Д. Р. А. се установява**, че познава Т. от 10 години, още преди да започне връзка с М.. От връзката им се родило детето Т.. Семейството им било прекрасно, изпълнено с любов, топлина, грижи, внимание. М. бил отговорен и грижовен съпруг и баща. Животът без М. е голям стрес и за двамата. Детето усеща липсата, няма на кого да каже татко. Винаги ще помни времето, което е прекарал с баща си, винаги ще помни любовта и топлината, които те са изпитвали, винаги ще го усещат. Т. до тогава била усмихната, весела, жизнена, защото вървели ръка за ръка с него, а сега тази Т. я няма, разликата от преди и сега е огромна. След смъртта на М. и след стреса, който понесли желанието им за живот се променило. Ежедневието им продължава, но липсата се усеща, всяка вечер е болезнено за тях. Като се видят с нейното дете, неговият баща е тук, а на Т.сав го няма. Т. се опитвала да обясни на детето ситуацията като му казвала, че баща му е звездичка. Намерила сили да му покаже къде е погребан. Т. продължава да търси баща си. Преди нямал търпение да свърши градината, да отидат на пързалки с баща си по мъжки. М. няма да се върне и Т. не може да го замести, и като една самотна майка ще и много трудно може да се справи с отговорностите, вкл. материалните. Т. психически се сринала, трудно ѝ било да понесе болката сама, затворила се в себе си. Смятала, че стресът, който преживяла, е довел до загубата на бебето, което отново щяло да я свърже с М.. Втората бременност била изключително лека, но това, което изживяла чисто емоционално, оказало своето влияние. Често плачела. С М. винаги са искали голямо семейство, мечтали за голям дом, подкрепяли се. Никога не са се разделяли, винаги са били заедно. Като всяко едно семейство имали малки караници в ежедневието, но никога не е било сериозно. Последно живеели в Кочмар на квартира, а дотогава при родителите на М. на Лятно кино Тракия поне пет години. Семейството на Т. и М. се разбирало с родителите на М., като баба и дядо помагали за всичко. Т. била в пети или шести месец, когато станала злополуката. Здравословното ѝ състояние около датата на злополуката не е било влошено. Към датата на злополуката, пекът, 13-ти, тя не е успяла да се свърже с М., търсила го в петък, в събота отишла на крака при неговия колега да разбере. Няма спомен дали е споменавала да е ходила при родителите на М. и да е подавала сигнал в полицията.

От показанията на свидетеля **Ж. К. Д.**, се установява следното: Месец август 2021 г. работел във фирма Ариел Фиш. На 13-ти август 2021 г. се чул сутринта с М., който му казал, че му е много лошо, не спал добре. Свидетелят му казал, като не се чувства добре да се прибира, да не кара. Чули се още 3-4 пъти през деня и той все

съобщавал, че не е добре, лошо му било. Графикът му бил от село Неофит Рилски, Ветрино, Каспичан, Нови пазар, Провадия. Последно, като се чули, го питал за най-краткия път за Девня, защото нещо не оставил в този магазин предния ден, но за петък Девня не била в графика му. Последно се чули около четири, четири и нещо. След това му звъннал, М. казал, че закъснявал много. Питал го какво става, а той отговорил: „Спокойно, след 20 минути съм при тях“. След това му звъннал за нещо друго, но М. не вдигнал, а след това телефонът му бил изключен. Може би 15-20 минути след това шефът му се обадил и му съобщил, че нещо се е случило с М. на пътя за Тополи. Този път тогава бил в ремонт. Пристигнал на място с такси и като видял пушека се затичал на там, защото с М. били приятели.

Излага, че М. не живеел с жена си от около два месеца, били скарани. Първоначално живеели заедно, но два месеца преди да почине му казал, че не живеят заедно, и М. живеел на друго място - над Възраждане, местност Кочмар, а жена му живеела във Възраждане, до магазина на СВА, където преди това живеели заедно. Знае, че М. живее в Кочмар, тъй като казал на техен общ приятел, че отива там на квартира. В Кочмар свидетелят е ходил един път да качат една пералня, но не е влизал. М. се опитвал се да се сдобри с жена си, излизали, виждали се. Един ден, след като М. му помогнал с един багаж поканил М. и Т. на гости, за да стоплят отношенията си, но останали разделени. Т. тогава била пак бременна, общували нормално. Когато М. му споделил, че чака второ дете, бил много радостен. За апартамента във Възраждане казал, че е негов, а после жена му казала, че са на квартира. Тогава още живеели в блока във Възраждане. Служебните автомобили вечерта, като заредят стока, стоят на паркинга на Кооптърговия, където домуват, защото са хладилни и трябва да се включват в към електрическата мрежа. Когато взимат служебните автомобили, оставят своите на паркинга. Т. звъняла на М. по телефона, но той бил изключен, но видяла, че личният му автомобил е на служебният паркинг и решила да работи. В неделя Т. дошла с детето при свидетеля да пита за М., защото все още нямала връзка с него. До този момент на знаели за смъртта на М.. Когато й казал, че мъжът ѝ е изгорял в колата Т. се разплакала, изпаднала в шок. Дотогава свидетелят си мислел, че полицаите ще ѝ съобщят, защото така го били уверили. Той се страхувал да ѝ каже, но нямало как да избяга от ситуацията. Виждал е детето на М. заедно с него, имали нормални отношения на баща и син, никога не е чул да му се скара. М. не се разбирал и с родителите си, заради някакви земи, тъй като всичко било приписано на сестра му, както и някакъв гараж на Аспарухов мост.

По принцип районите трябва да обслужват според дадения график, но се случва клиенти да се обадят и да ги посетят или до обекта, или някъде на пътя, като дават стоката, касов бон и фактура и взимат парите, но не е практика. Когато отишъл на другата седмица по маршрута на М. в Девня, човекът го попитал къде му е ледът. Тогава свидетелят разбрал, че всъщност М. не е ходил до Девня.

Разпитан е и свидетелят И. Д. П., който в показанията си заявява, че в понеделник преди инцидента последно се видял с М.. Във вторник, сряда и четвъртък той закъснявал с отчета и не са се виждали. По принцип си идвал в четири и половина следобед, отчитал се на при тях и, ако е необходима стока, се добавя и заминава към паркинга. Казал на М. поне да си остави парите и документите в петък сутринта, за да се отчетат. В четвъртък сутринта, като отишъл на работа на бюрото имал два документа от вторник и сряда. Разбрали се четвъртък да даде парите. Казал, че се е разбрал с управителя за някакъв аванс, а свидетелят му казал: „Като дойдеш, ще се чуем с шефа“. Вечерта пак се установило, че ще закъснее и се разбрали в петък да се

натовари и да чака да приключат. Чак петък рано сутринта се е качил до базата преди свидетелят да отиде на работа, затова в петък му се обадил и му казал, че трябва да му се прави ревизия в два часа, но той пак закъснявал.

По делото е допусната и приобщена към доказателствения материал **съдебно-автотехническа експертиза**, изготвена от вещото лице инж. д-р С. М., от която се установява, че на 13.08.2021 г. около 17:25 часа по главен път I-2 в района на km 196 в посока към гр. Варна се движи товарен автомобил марка „Фиат“, модел „Дукато“ с рег. №B8613ТС, управляван от М. Т. Ч., ЕГН: *****. Пътят е двулентов с по една пътна лента във всяка посока. Асфалтовата настилка е била новоположена без хоризонтална маркировка. В района между кръстовището за гробищния парк в с. Тополи и гр. Варна (съответно изхода от гр. Варна в посока гр. Девня) не е имало пътници знаци и вертикална сигнализация за забрана на движението по път I-2 и знаци за ремонтни дейности. В участъка от път I-2 не е имало пътно-строителни машини и не са извършвани строително-монтажни работи или ремонти по пътната настилка (същата е била нова към датата на ПТП). Имало е автомобилен трафик и в двете посоки на движение. Движейки се направо изведнъж товарният автомобил отклонява посоката си на движение надясно, навлиза в банкета и самокатастрофира в крайпътно дърво. Водачът е задействал спирачната система на Фиат Дукато. В следствие на удара се създава въртящ момент спрямо масовия център на автомобила, като същият се завърта по посока на часовниковата стрелка, преобръща се на лявата си страна и се възпламенява. От автотехническа гледна точка причината за ПТП категорично е загубата на управление на автомобила Фиат Дукато.

Като най - вероятни причини за загубата на управление вещото лице сочи:

1/ Преумора на водача - унасяне и заспиване, като следва да се съобрази обаче, че скоростният лост на Фиат Дукато е от дясно на волана. В такъв случай, ако водачът на Фиат Дукато е държал волана с лявата ръка, то при унасяне и заспиване, когато тялото се отпусне, тежестта на ръката ще завърти волана наляво, а не надясно;

2/ Техническа неизправност, като най - вероятните такива при процесния случай са:

2.1/ Прекъсване на кинематичната връзка между кормилния трапец и предно дясно колело (разрушение в кормилния накрайник примерно), в който случай предно дясно колело става неуправляемо, а респективно и автомобилът. В този случай същият ще измени траекторията си на движение надясно или

2.2/ Спукване на предна дясна гума, като при спукване на предна дясна гума (управляемо колело) на процесния автомобил същият неизбежно ще се отклони надясно, като при натискане на спирачния педал от страна на водача, колкото по - силно го натиска (колкото по - голямо спирачно усилие се създава) толкова по - надясно ще се насочва автомобилът и толкова по - необратимо ще бъде загубването на курсова устойчивост направо и връщане в лентата за движение (наляво в случая).

При процесното ПТП няма категорични доказателства, които да установят точната причина за ПТП (и да отхвърлят другите възможни). Според вещото лице това се дължи на пропуски в досъдебното производство - огледни протоколи и процесуално-следствени действия (изследване на предна дясна гума и своевременна фрактодиагностика на корМ. трапец с микроскоп и при необходимост други методи). От авто-техническа гледна точка, при положение че ПТП е на прав пътен участък, причината във всички случаи не е скоростта. В случая при така събрания доказателствен материал водачът е натиснал спирачния педал и има 24 m следа от гума

в банката до крайпътното дърво, в което водачът е самокатастрофирал. Ако действително при процесното ПТП се е спукала предна дясна гума на Фиат Дукато, то вероятността да се случи точно това, което се е случило е 100%.

Допусната е и допълнителна съдебно-автотехническа експертиза, изготвена отново от вещото лице инж. д-р С. М., след оглед на 25.11.2022г. на катастрофиралия автомобил Фиат Дукато с рег. №8613 ТС, при който е установило, че няма следи от техническа неизправност на автомобила, която може да е станала причина за настъпването на ПТП. Предна дясна гума на автомобила е непокътната и дори все още с налягане. Същата е марка „Hankook“, модел „Vantra LT“, размер 215/70/R15. Гумата е с DOT 05/21, което означава, че е произведена през календарна седмица 05 на 2021г. Гумата е била нова към датата на ПТП. По протекторния рисунък не са открити наранявания. Предна лява гума е същата, което вещото лице е констатирало, въпреки че същата е затисната и обгоряла, а автомобилът няма възможност да се повдигне, за да се огледа добре, но вещото лице разпознало същата шарка и протекторен рисунък. При огледа на предна дясна гума не е открито едностранно износване на протекторния рисунък (нарушена сходимост на кормилния трапец) по незасегнатата от пожара част от същата. Установява, че десният корМ. накрайник не е скъсан и все още е на шенкела. И вътрешната част и външната част не са скъсани. Дори вещото лице установява деформация във връзката между вътрешната и външната част с посока отпред-назад (вътрешната част е изкривена от удар). Тази деформация може да се получи, само ако и вътрешната част е кинематично свързана с кормилната рейка (т.е. кормилният трапец е бил изправен и непрекъснат). При удара вътрешната част на кормилния накрайник се е измъкнала от кормилната рейка, за което свидетелстват и нараняванията на резбата, които кореспондират с посоката на удара и измъкването. Също така е установено и че самият ствол на резбата е крив, което е следствие от удара (получило се е при измъкването), което също затвърждава, че вътрешната част на кормилния накрайник е бил свързан с кормилната рейка (няма техническа неизправност по кормилния трапец). Вещото лице заключава, че десният корМ. накрайник не се е скъсал и не е имало техническа неизправност в кормилния трапец, която да е довела до ПТП, като вещото лице смята, че няма техническа неизправност, която може да е станала причина за настъпването на ПТП.

По делото е изслушано и заключението на вещите лица д-р К. К. и Р. Г. по допуснатата комплексна съдебно-психологическа и-психиатрическа експертиза, от което се установява, че в резултат на инцидента, който е с фатален край за съпруга на г-жа Т. И., последната е претърпяла психична травма, която е свързана с емоционални и отчасти, с волеви промени. При нея се диагностицират клинични симптоми на „Разстройство в адаптацията-тревожно депресивно разстройство.“ В резултат на претърпяната психична травма г-жа И. към момента е с повишени, в умерена степен, тревожност и депресивност; станала е неспокойна, с намален фрустрационен толеранс, с нарушения в съня и с понижена самооценка; ограничила е интересите си, съсредоточила е вниманието си върху новите задължения и отговорности. Повишена е страховата готовност /като неопределена тревожност/, ограничени са социалните контакти. Налице е потисната агресивна готовност /нездравословна агресия/ - потиснатите емоции и чувства спрямо лица, институции и фирмата, в която е работил съпругът ѝ, поради некоректното и нелоялно отношение към нея след неговата смърт. Цялата симптоматика вследствие на преживяната и все още необработена психична

травма. Настъпилата психична травма от преживения инцидент не е преодоляна от ищцата И. и към настоящия момент. В продължение на една година, все още персистират симптомите. Същите са били в по-голяма степен изразени непосредствено след инцидента и първите месеци след него, но все още техните външни прояви остават завоалирани, но в определени моменти, когато се правят асоциации със случилото се, се проявяват под формата предимно на невербални жестове, мимики и лицеизраз /натъжаване и просълзяване, продължителни паузи/. Препоръчително считат за ищцата да ползва специализирана помощ от професионален терапевт /психотерапевт/. Наличието и към настоящия момент на психичната травма от случИ. се инцидент е довела до промяна в качеството на живот на ищцата. Промяната е свързана най-вече с промяна в самооценката, с повишените задължения и отговорности, които следва да поеме сега, когато е сама и когато отглежда и възпитава, общото им дете. В момента същата работи на две места. Ограничила е до минимум социалните си контакти. Чувства се ненужна в семействата, които са пълни /трианголат/. Променено е качеството ѝ на съня, апетита, изпитва неопределени страхове и вътрешно напрежение, а нивото на тревожността и депресивността са в умерена степен повишени. Отзвучаване на клиничните симптоми без съответно лечение и психотерапия-продължително, със „заравяне на стреса" при ищцата не може да отзвучи, има реална възможност за хронифициране и задълбочаване на психиатричната симптоматика, както и нейното актуализиране стресова ситуация-както и към настоящото освидетелстване се актуализира нерационално преработения до настоящия момент дистрес.

От така изложената фактическа обстановка, в съответствие с приложимите към спора правни норми, съдът стигна до следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 200, ал.1, във вр. с чл.200, ал.5 от КТ:

Съгласно чл.200, ал.1 КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна намалена работоспособност под 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя работодателят отговаря имуществено, независимо от това дали негов орган, или друг негов работник, или служител има вина за настъпването им. Отговорността на работодателя по чл. 200, ал. 1 КТ по своята правна същност е безвиновна и гаранционно-обезпечителна. Работодателят отговаря за уврежданията, причинени на работника или служителя при изпълнение на неговите трудови задължения, независимо дали тези увреждания се дължат на виновно поведение на длъжностното лице, тъй като работодателят е задължен да осигури безопасни условия на труд и предотврати настъпването на злополуки. Работодателят носи имуществена отговорност, както за имуществените, така и за неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от трудовата злополука.

Според установената съдебна практика /Решение № 633 от 1.11.2010 г. на ВКС по гр. д. № 855/2009 г., IV г. о., ГК, постановено по реда на чл. 290 ГПК и други/, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало по време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в

интерес на предприятието, когато е причинила временна неработоспособност, трайна намалена работоспособност или смърт.

Видно от представения трудов договор се установява, че починалия и ответника са били в трудови правоотношения към датата на смъртта. С Разпореждане на ТП на НОИ – Варна злополуката, при която е настъпила смъртта на работника е приета за трудова злополука.

Съгласно Решение №36 от 18.02.2020 г. по гр.д. №3334 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение липсата на влязъл в сила индивидуален административен акт относно наличието на трудова злополука е пречка за уважаване на исквете по чл.200, ал.1 КТ, тъй като не е налице елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя по този законов текст. Установяването на този факт не може да се извърши по съдебен ред, тъй като е предвиден специален административен ред, който не може да бъде игнориран. В настоящия случай е налице влязъл в сила административен акт, с който злополуката е призната за трудова. Същият е подлежал на обжалване по административен ред, което в настоящия случай не е сторено и актът е влязъл в сила. Същият се ползва с обвързваща съда и страните сила, на осн. чл. 17, ал.2 от ГПК и чл.57-60 от КСО. Като въпросът дали злополуката е трудова или не не подлежи на разглеждане от гражданския съд. Поради тази причина съдът намира наведените от ответника възражения за характера на злополуката за неоснователни и стоящи извън предмета на настоящото производство.

В тази връзка съдът намира за неоснователни и наведените от ответника възражения, че трудовата злополука е настъпила, тъй като работникът се е отклонил от възложената му работа като самоволно е решил да мине през гр. Девня и да извърши поръчка, която не е осъществил предходния ден, доколкото тази работа е предприета в интерес на работодателя. Освен това прибирането на лекотоварния автомобил до базата на работодателя е част от трудовите задължения на работника, поради което следва да се приеме, че пътният инцидент е настъпил по време на работата и попада в приложното поле на чл.200, ал.1 от ГПК. В случая ирелевантен е избрания различен (независимо дали по-дълъг или по-къс) маршрут за прибиране, доколкото задължителен такъв не е бил предварително зададен. Поради това, въпреки че по неизяснени в настоящото производство причини в крайна сметка работникът не е осъществил доставката, за която е тръгнал (виж Показанията на свидетеля Ж. Д. в края), фактът че е прибирал повереното му пътно превозно средство за домуване, води до извода, че трудовата злополука е настъпила по време на изпълняване на трудовите задължения на работника.

Недоказани останаха и възраженията на ответника, че път II-2 е бил затворен за ремонтни дейности на 13.08.2021 г. и минавайки по него починалият е проявил груба небрежност, довела до смъртта му. От показанията на всички разпитани по делото

свидетели, дали показания за състоянието на въпросния участък, безпротиворечиво се установява, че същият този ден е бил отворен за преминаване на МПС и в двете посоки, нямало е забранителни знаци, бил е тъкмо отремонтиран и в отлично състояние, отсъствала е само положена пътна маркировка. В тази връзка съдът намира за доказано допуснатото оспорване истинността на съдържанието на представеното от ответника Писмо рег. №53-00-552 от 23.05.2022 г. от Агенция „Пътна инфраструктура” Областно управление – гр. Варна, а и в същото само се сочи на наличие на пропускателен режим по време на ремонтните дейности, но не и точно какъв е бил този режим, на кои дати и в кои часове е бил осъществен реално.

Относно кръга лица, които имат право да получат обезщетение по чл. 200, ал.1 от КТ съдът намира, че Пленумът на Върховния съд на Република България е приел ограничителни критерии за определяне на лицата, имащи право на обезщетение. Така съгласно т. 2 от Постановление №4 от 25.05.1961 г. на Пленума на Върховния съд на Република България, при смърт на пострадалия поради непозволено увреждане, кръгът на лицата, които имат право на неимуществени вреди, се определя от съда по справедливост и обхваща най-близките роднини като низходящите, възходящите и съпруга. С Постановление №5 от 24.11.1969 г. на Пленум на Върховния съд на Република България, т.2 от Постановление № 4 от 25.05.1961 г. е допълнена в следния смисъл: имат право на обезщетение за неимуществени вреди и отглежданото, но неосиновено дете, съответно отглеждащият го, ако единият от тях почине вследствие непозволено увреждане, както и лицето, което е съжителствало на съпружески начала с починалия при непозволено увреждане, без да е бил сключен брак. С Тълкувателно решение № 1/2016 г. от 21.06.2018 г. на ОСНГТК на ВКС по тълк. д. №1/2016 г., което има задължителен характер, съгласно разпоредбата на чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК, е прието, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление №4 от 25.05.1961 г. на Пленума на ВС, и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. В тази връзка претенцията по чл. 200, ал. 1 КТ не се основава на наследствени права, съгласно правилата за наследяване по Закона за наследството, а на лично претърпени неимуществени вреди от смъртта на пострадал при трудова злополука, а както вече бе посочено в т. 2 от Постановление № 4 от 25.05.1961 г. на Пленума на Върховния съд на Република България, при смърт на пострадалия при непозволено увреждане, каквото безспорно е трудовата злополука, кръгът на лицата, които имат право на обезщетение за неимуществени вреди, се определя от съда по справедливост, без оглед наследствените им права, а лицето, което е съжителствало на съпружески начала с починалия при непозволено увреждане, без да е бил сключен брак, от което съжителство е родено и дете, като най-близък негов родственик има

право на обезщетение за преживените морални страдания от смъртта му – Така Решение № 499/11 от 09.01.2012 г. по гр.д. № 1577/2010 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 140 от 24.07.2013 г. по гр.д. № 1328/2012 г. на ВКС, III г.о. Решение №115 от 15.11.2018 г. по к. гр. д. №4455/2017г. на Върховен касационен съд и др., постановени по реда на чл. 290 и сл. ГПК.

В настоящия случай от целокупния събран по делото доказателствен материал се установи, че ищцата Т. И. се е намирала във фактическо съпругеско съжителство с починалото лице, от което съжителство имат и родено едно дете, а именно другия ищец – Т. Ч.. В показанията си свидетелките Р. Г. и Д. А. сочат, че ищцата Т. И. е живяла с починалото лице, първоначално при неговите родители, а в последствие на квартира в кв. Възраждане, м. Кочмар. Същото частично се потвърждава от представените по делото удостоверения за настоящ и постоянен адрес на ищцата, от които се вижда, че същата е регистрирана по постоянен адрес: гр. В., който адрес се намира до Лятно кино Тракия, където свидетелите определят местоположението на семейната къща на родителите на починалия. За останалото свидетелства оспорения от ответника договор за наем, който съдът намира, че кореспондира със свидетелските показания.

Тук следва да се отбележи, че показанията на свидетеля Ж. Д. са в известна степен противоречиви, тъй като същият излага от една страна, че ищцата и починалия от два месеца не са живеели заедно като са били скарани, но от друга страна същите се виждали и излизали заедно, дори са му гостували заедно). Освен това твърди, че е носил пералня за дома на починалия в м. Кочмар, но не е влизал вътре. Знае, че починалият живее там и от приятел. Непотвърден от останалите свидетелски показания остана факта, че към март 2021 г. ищцата и починалия са живели в апартамент, находящ се в жилищен блок в кв. Възраждане, но дори да са живели и на този адрес, това не изключва фактическото им съжителство. Напротив, наличието на две жилища в даден момент може да се обясни не с факта на раздялата им, а с факта, че са сменяли квартирата и са имали лични вещи и на двете места. Поради тази причина е възможно и ако са имали някакви семейни проблеми ищцата да е останала там с детето, докато починалият е бил в м. Кочмар, което също може да се дължи на процеса по пренасяне на багажа. Така или иначе, фактът че ищцата е била бременна с второто им дете към датата на смъртта говори достатъчно категорично за характера на отношенията им. Освен това и двамата са били щастливи от втората бременност. Тя е била целена и желана, изпълвала ги е с радостни емоции и очаквания за съвместното им бъдеще. Така съдът счита, че дори и да се приеме, че към датата на смъртта си М. Ч. е бил разделен с ищцата, поради възникнали между тях неразбирателства, то те са били от временен характер и по никакъв начин не са нарушили трайната и дълбока емоционална връзка, в която са се намирали. Този факт се установя, както от емоционалното състояние на ищцата след смъртта на М. Ч., така и от факта, че последният не е желал те да се

разделят, а напротив опитвал се е да изглади отношенията помежду им. Така или иначе трайна раздяла между партньорите не се установява от останалия доказателствен материал по делото, като тук съдът следва да отбележи, че ако е имало някакви неразбирателства между ищцата и починалия, то е възможно те да са се дължали на бременността на ищцата и стреса от преместването, които обстоятелства често са съпътствани с изблици на противоречиви чувства и емоции у бъдещата родилка, прерастващи дори в нервни изблици. Същото може да обясни и факта, че ищцата не е потърсила съдействието на полицията, след като М. не се е прибрал в петък вечерта.

Поради изложеното съдът намира, че ищцата доказва материално-правната си легитимация по отношение на предявения иск.

По отношение на материално-правната легитимация на рожденото дете на починалия да получи обезщетението по чл. 200, ал.1 от КТ, не са наведени възражения от ответника, а и тя безспорно се установява от представеното удостоверение за раждане на ищеца Т. Ч. в светлината на цитираното постановление №4 от 1961 г. на Пленума.

По отношение на размера на дължимото обезщетение, съдът намира следното:

Съгласно разясненията, дадени с т. 3 от ТР №45 от 19.04.90 г. по гр. д. № 33/89 г. на ОСГК, режимът на имуществената отговорност на работодателя, установен в КТ е специален, като за неуредените в чл. 200-202 КТ въпроси (какъвто е и въпросът за начина на определяне на обезщетението за неимуществени вреди настъпили от трудова злополука) се прилагат общите правила на ЗЗД. Съгласно чл.52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост. В съдебната практиката се приема, че понятието "справедливост" не е абстрактно и същото изисква съдът да извърши преценка на всички обективно съществуващи и релевантни за конкретния случай обстоятелства, които са от значение за определяне на справедлив размер на обезщетението, включително и на тези, които макар да не са още настъпили, но съществува достатъчна вероятност да се осъществят в близкото бъдеще. Такива обстоятелства са характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, произтичащите от него физически и психологически последици за увредения, тяхната продължителност и интензитет, възраст на увредения, социално и обществено положение и др., при обезщетяване на неимуществени вреди от смъртта на работника следва да бъдат съобразени начинът, по който е понесена загубата - последици, продължителност и степен на интензитет, възрастта на увредения, общественото му и социално положение, евентуалното негативно отражение върху физическото здраве и психиката, контактите и социалния живот на близкия, който търси обезщетение, икономическото положение в страната и въобще всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Икономическото положение съставлява необходим

ориентир за определяне на обезщетение, което да има на практика реална стойност. Принципът за справедливост изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за претърпените и предвидими в бъдеще болки и страдания, настъпили в резултат от трудовата злополука / р. по гр.д. №5005/17 г. на ВКС, трето г.о., р. по гр.д. №3273/17 г. на трето г.о. на ВКС и др./.

Видно от изслушаната по делото съдебно-психиатрична и-психологическа експертиза, е че в резултат на инцидента, който е с фатален край за М. Ч. ищцата Т. И. е претърпяла психична травма, която е свързана с емоционални и отчасти, с волеви промени. При нея се диагностицират клинични симптоми на **„Разстройство в адаптацията-тревожно депресивно разстройство.”** В резултат на претърпяната психична травма към момента е с повишени, в умерена степен, тревожност и депресивност; станала е неспокойна, с намален фрустрационен толеранс, с нарушения в съня и с понижена самооценка; ограничила е интересите си, съсредоточила е вниманието си върху новите задължения и отговорности. Повишена е страховата готовност /като неопределена тревожност/, ограничени са социалните контакти. Налице е потисната агресивна готовност /нездравословна агресия/ - потиснатите емоции и чувства спрямо лица, институции и фирмата, в която е работил съпругът ѝ, поради некоректното и нелоялно отношение към нея след неговата смърт. Цялата симптоматика вследствие на преживяната и все още необработена психична травма. Настъпилата психична травма от преживения инцидент не е преодоляна от ищцата И. и към настоящия момент. По делото не е спорно, че последицата от загубата на любимия човек се засилват и от начина, по който ищцата е узнала за смъртта на М. Ч., като нито работодателят, нито полицията са я известили за настъпилата смърт, за която тя разбира едва след като посещава дома на колегата му и свидетел по делото Ж. Д. и то два дена по-късно. Травмата се засилва и от загубата на второто им общо дете, което е мъртвородено. Към момента травмата от загубата на М. Ч. все още не е преработена. Ищцата чувства липсата му не само емоционално и физически, но и финансово, като на нея се падат всички грижи и отговорности по отглеждане на общото им дете. Същото се потвърждава и от показанията на свидетелите. При определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и отношенията, в които се е намирала ищцата с починалия към момента на настъпване на смъртта, а именно влошени такива. Поради изложеното съдът намира, в настоящия случай за справедливо обезщетение в размер на 110000 лв.

По отношение на детето Т. Ч. от изслушаните свидетелски показания по делото безпротиворечиво се установи, че същият е бил изключително близък с баща си, който е полагал грижи за него, докато майка му е на работа. Двамата са имали изградена стабилна връзка, изпълнена с любов и уважение, грижа и съпричастие. Обичал е да прекарва време с баща си след детската градина и с нетърпение е чакал тези моменти. Детето изпитва към момента липсата на баща си, който няма никога да бъде заменен.

Пита за него и искрено тъжи. Детето ще израсне без топлата грижа на баща си, без да изживее още миговете на взаимност, семейно щастие и любов с него. Семейството му е непълно и детето се натъжава, когато среща деца с двама родители, като усеща липсата още по-осезаемо. Съдът намира, че справедливото обезщетение в случая е в размер на 150000 лв.

От ответника е направено възражение за съпричиняване от страна на починалия.

Съгласно трайно установената практика на ВКС при трудова злополука обезщетението може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си, като е допуснал груба небрежност. Небрежността в гражданското право е неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел – поведението на определена категория лица /добрия стопанин/ с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. Грубата небрежност не се отличава по форма /според субективното отношение към увреждането/, а по степен, тъй като грубата небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел – грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност – липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Съпричиняването при допусната груба небрежност има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства са критериите за намаляване на обезщетението. В този смисъл е решение №348 от 11.10.2011 г. по гр. дело №387/2010 г., ВКС, IV г.о.

Или в хипотезата на чл. 201, ал. 2 КТ, когато работникът с поведението си е допринесъл за настъпване на злополуката, съдът трябва да изследва точно обективното съотношение на приноса на пострадалия. Съдът следва да изясни и изложи мотиви за това в какво се изразява проявената груба небрежност – кои действия са извършени при липса на елементарно внимание и при пълно пренебрегване на правилата за безопасност и в зависимост от това да определи степента на съпричиняване, респ. размера, до който следва да бъде намалено дължимото от работодателя обезщетение.

В настоящия случай от ответника бяха наведени твърдения за влошено здравословно състояние на починалия, както и на наличие на алкохол в кръвта. Съгласно решение №79 от 27.02.2012г. по в.г.д.№ 673/2011г. на IV г.о. на ВКС, груба небрежност е налице, когато пострадалият е съзнавал, предвиждал неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати. В

практиката няма спор, че „не всяко нарушение на правилата за здравословни и безопасни условия на труд представлява груба небрежност, а само това нарушение, което е в пряка причинна връзка с увреждането и при което работникът не е положил грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка” /решения № 977 от 14.01.2010г. по в.г.д.№ 298/2009г. на IV г.о., № 18 от 8.02.2012г. по гр.д.№ 434/2011г. на III г.о./. В Решение №18 от 8.02.2012г. по гр.д.№ 434/2011г. на III г.о. е прието, че тежките нарушения на правилата за движение по пътищата, станали причина за пътнотранспортно произшествие, при което е пострадал работникът или служителът, съставляват груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 КТ. В Решение №33 от 12.04.2018г. по к.гр.д. №2292/2017г. на Върховен касационен съд е посочено, че водачите на моторни превозни средства са длъжни да знаят и да се съобразяват с правилата за движение, поради което, винагиу когато пострадалият /като водач на МПС/ създава реална възможност за настъпване на вредата, като сам се поставя в ситуация на повишен риск от увреждане, той съпричинява вредата. Конкретният принос при грубата небрежност се преценява във всеки случай, съобразно всички установени релевантни по съответното дело обстоятелства /решение от 27.02.2012г. по гр.д.№ 673/2011г. на IV г.о./.

В настоящия случай постмортем в кръвта на работника се е установило количество на етилов алкохол от 0,42 ‰. За същото обаче не е установено дали се дължи в следствие на употреба на алкохол по време на работата, дали на приети от починалия медикаменти или на биохимични процеси, настъпили в организма след и в следствие на смъртта, поради несвоевременно ангажиране на доказателства в тази връзка. Отделно от горното установеното количество алкохол само по себе си не е в достатъчна степен, за да установи дори административно нарушение на правилата за движение по пътищата. От показанията на свидетеля Ж. Д. се установява, че М. Ч. не се чувствал добре и му е било лошо през целия ден, поради което съдът намира за изключено М. Ч. да е употребил алкохол в това състояние. Същото може обаче да е било следствие на употреба на алкохол примерно на предната вечер, но такива конкретни факти не са установени по делото. Освен това не се установява и именно това негово състояние да е станало причина за настъпИ. пътен инцидент с летален край. Причина за инцидента така и не е установена нито в настоящото производство, нито в разследването на инцидента от Инспекция по труда, нито от органите на полицията. Поради това съдът намира, че с оглед на посочените по-горе разрешения в съдебната практика на ВКС, в случая не се установи твърдените факти нито да съставляват по естеството си нарушения на трудовата дисциплина и на правилата за движение по пътищата, нито да са станали причина за настъпване на пътния инцидент, още по-малки да съставляват проява на груба небрежност от страна на работника. Фактът, че единствената възможна причина за инцидента остава човешка грешка, не означава априори, че тя е допусната при груба небрежност, а напротив фактите,

обуславящи наличието на такава, подлежат на пълно и главно доказване от навелата ги страна, в случая от ответника, което не беше успешно проведено.

На основание изложеното по-горе съдът намира, че предявената от ищцата претенция следва да бъде уважена за сумата от 110000 лв. като за горницата над тази сума до предявените 160000 лв. следва да бъде отхвърлена, а предявената от ищеца претенция следва да бъде уважена за сумата от 150000 лв. като за разликата над тази сума до предявените 160000 лв. следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на спора, право на разноски се поражда за двете страни – за ищеца, съобразно уважената част, а за ответника, съобразно отхвърлената. Видно от представения списък по чл. 80 ГПК и доказателства за сторени разноски, ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 4000,00 лв., от които съразмерно на уважената част на исковете следва да му бъде присъдена сумата 1875,00 лв. по иска на ищеца Т. Ч. и 1375,00 лв. по иска на ищцата Т. И., на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК.

Съгласно представен от ответника списък по чл. 80 от ГПК и доказателства за сторени разноски, същият е извършил разноски, както следва: 5000,00 лв. – адвокатско възнаграждение, 600,00 лв. за съдебно-авто-технически експертизи и сумата от 60,00 лв. – депозит за свидетели, от която сума следва да му бъде присъдена, съобразно с отхвърлената част от иска сумата от 1061,25 лв., на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати разноски за производството за държавна такса в размер на 10400 лв. и депозит за СППЕ в размер на 284,38 лв., или общо сумата от 10684,38 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „АРИЕЛ ФИШ“ ООД, ЕИК 201046700, със седалище и адрес на управление: село Въглен, община Аксаково, област Варненска, п.к. 9157, ул. „Стопански двор“, алтернативен адрес за призоваване: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. Ч., ЕГН ***** с адрес: гр. В., действащ чрез своята майка и законен представител Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В. **сумата от 150000 (сто и петдесет хиляди) лева**, представляващи обезщетения за претърпени от него неимуществени вреди вследствие смъртта на загубата на своя баща - М. Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от 13.08.2021г., ведно със законната лихва върху претендираните главници, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата **над** сумата от 150000 (сто и петдесет хиляди) лева **до** предявените 160000 (сто и шестдесет хиляди) лева, ведно със

законната лихва, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 200, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА „АРИЕЛ ФИШ“ ООД, ЕИК 201046700, със седалище и адрес на управление: село Въглен, община Аксаково, област Варненска, п.к. 9157, ул. „Стопански двор“, алтернативен адрес за призоваване: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В. сумата от **110000 (сто и десет хиляди) лева**, представляващи обезщетения за претърпени от нея неимуществени вреди вследствие смъртта на загубата на своя житейски спътник и баща на детето й Т. М. Ч. - М. Т. Ч., ЕГН *****, настъпила в резултат от трудова злополука от 13.08.2021г., ведно със законната лихва върху претендираните главници, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на паричното задължение, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата **над** сумата от 110000 (сто и десет хиляди) лева **до** предявените 160000 (сто и шестдесет хиляди) лева, ведно със законната лихва, считано от 14.08.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 200, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА „АРИЕЛ ФИШ“ ООД, ЕИК 201046700, със седалище и адрес на управление: село Въглен, община Аксаково, област Варненска, п.к. 9157, ул. „Стопански двор“, алтернативен адрес за призоваване: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. В., действащ чрез своята майка и законен представител Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В. сумата от **1875,00 (хиляда осемстотин седемдесет и пет) лева**, представляваща направени съдебно-деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА „АРИЕЛ ФИШ“ ООД, ЕИК 201046700, със седалище и адрес на управление: село Въглен, община Аксаково, област Варненска, п.к. 9157, ул. „Стопански двор“, алтернативен адрес за призоваване: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В. сумата от **1375,00 (хиляда триста седемдесет и пет) лева**, представляваща направени съдебно-деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Т. С. И., ЕГН *****, с адрес: гр. В. лично и в качеството ☐ на майка и законен представител на Т. М. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. В. **ДА ЗАПЛАТИ** на „АРИЕЛ ФИШ“ ООД, ЕИК 201046700, със седалище и адрес на управление: село Въглен, община Аксаково, област Варненска, п.к. 9157, ул. „Стопански двор“, алтернативен адрес за призоваване: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“ бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 сумата от **1061,25 лева (хиляда шестдесет и един лева и двадесет и пет стотинки)**, представляваща направени разноски в настоящото производство, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА „АРИЕЛ ФИШ“ ООД, ЕИК 201046700, със седалище и адрес на

управление: село Въглен, община Аксаково, област Варненска, п.к. 9157, ул. „Стопански двор", алтернативен адрес за призоваване: гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик" бл. 29, вх. 1, ет. 5, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на Районен съд-Варна **сумата от 10684,38 лева (десет хиляди шестстотин осемдесет и четири лева и тридесет и осем стотинки)**, представляваща направени съдебно-деловодни разноси, на осн. чл. 78, ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____